

for saa vidt er det godt, at det er rettet. Jeg beder om Undskyldning for denne Uklarhed; den skyldes, at jeg kun havde Ordet for en kort Bemærkning, og den højtærede Formand stod med Klokker i Haanden; men noget urigtigt i det, jeg har sagt, var der ikke.

Det bliver nu nødvendigt efter de Udtalelser, der er kommet fra den højtærede Indenrigsminister, at komme noget nærmere ind paa denne Sags Historie. Forholdet er da dette, at Erhvervenes Fællesudvalg har ført, under stadig Forbindelse med de paagældende Ministerier, Forhandlingerne saavel med de svenske Myndigheder som med de norske Myndigheder om visse Varer, som det gjaldt om at faa her til Landet, derunder Karbid. Paa et givet Tidspunkt var der stillet store Mængder fra Sverige i Udsigt, vi havde Grund til at tro, at vi vilde faa store Mængder — der var Tale om 500 t pr. Maaned, altsaa 6,000 t for et Aar — men hen ad Efteraaret maa Forholdene have forandret sig til det værre i Sverige, thi vi fik en skønne Dag at vide, at det kun var ganske begrænsede Mængder, vi kunde faa. Samtidig havde vi søgt at forhandle med Norge og havde ogsaa faaet noget derfra, men heller ikke der var Udsigterne helt lyse. Dette gav Anledning til, at Erhvervenes Fællesudvalg paa givne Foranledning den 15. September skrev til den overordentlige Kommission og forklarede, hvor meget der var sikret, og at Udsigterne til at faa større Mængder var ringe. Samtidig førtes der imidlertid stadig Forhandlinger, og disse Forhandlinger førtes navnlig om norsk Karbid, idet den paagældende officielle Repræsentant for de norske Myndigheder, med hvem vi havde forhandlet, en Embedsmand i det norske Udenrigsministerium, havde bragt os i Forbindelse med et stort norsk Karbidværk, som af særlige Grunde muligvis vilde være i Stand til at skaffe os Karbid. Majoriteten i dette Karbidværk var nemlig østerrigsk, og dette førte til Forhandlinger med de østerrigske Myndigheder for at opnaa Frigørelse af denne Karbid. Der opnaaedes i første Omgang ca. 760 t. Der maatte derfor skaffes, i Forstaaelse med Ministeriet, nogen Kompensation. Samtidig forhandlede der om en udvidet Leverance paa 4,000 t, og den paagældende Direktør, i hvis Haand disse Forhandlinger var lagte fra de fremmede Ejere, kom en Dag her til Byen, bemyndiget til at afslutte en Forretning paa 4,000 t til en Pris af 78 Øre pr. kg. Men midt under selve disse Forhandlinger fremkom der Medde-

lelse om, at nu havde den paagældende Fabrik, „Haflund“ i Norge, faaet Tilbud paa 1 Kr. 25 Øre, og med Hensyn til dette Tilbud var man klar over, at det gennem en norsk Mellemmand og en dansk Mellemmand maatte føres tilbage til et Medlem af den overordentlige Kommission, der optraadte paa den danske Stats Vegne. Det var altsaa 1 Kr. 25 Øre, der var budt, og der var stillet mere i Udsigt, hvis man kunde sætte Kvantumet i Vejret. Det gjorde Forhandlingerne overordentlig vanskelige, og det var kun efter meget Besvær, det lykkedes at bringe Prisen ned fra 1 Kr. 25 Øre til 1 Kr. Men Karbiden kom saaledes til at koste 1 Kr. pr. kg i Stedet for 78 Øre pr. kg, og naar altsaa den danske Stats Organer har købt 4,000 t til 1 Kr. pr. kg — til hvilken Krone endda er kommet nogle Ekstraomkostninger, som jeg ikke her skal komme ind paa —, vil det sige, at dette Kvantum har kostet ca. 1 Million Kr. mere, end det vilde have kostet, hvis der ikke var grebet ind paa denne Maade. Hvis Karbiden var blevet købt paa de Vilkaar, den kunde være købt paa, vilde den med alle Omkostninger kunne være udbudt til Køberne for 1 Kr. 10 Øre pr. kg — tror jeg efter de Oplysninger, jeg har —, medens man nu har fastsat en Maksimalpris af 1 Kr. 35 Øre. De vil se, at Forskellen, 25 Øre pr. kg, for 4,000 t giver 1 Million Kr. Jeg tror derfor at maatte hævde, at den Fremstilling, jeg har givet af denne Sag, er rigtig.

Mine første Bemærkninger om denne Sag var meget varsomme. Det er ikke min Skyld, at jeg her nødes til at fremdrage Sagen i dens Detailler; men baade efter de stærke Angreb paa mig, der har staaet i et Regeringen nærtstående Organ, som kun kan have faaet sine Oplysninger fra selve de Kredse, der har været beskæftigede med Karbidindkøbet, og efter de Udtalelser, den højtærede Minister har rettet imod mig i denne Sag, er jeg blevet nødt til at anføre Enkeltheder. Nu er det imidlertid ikke min Mening at sige overfor den højtærede Indenrigsminister, at dette ene Tilfælde her i og for sig vilde være afgørende; derfor har jeg heller ikke i min første Omtale af det søgt at fremdrage det som særlig afgørende. Jeg er klar over, at Uheld kan indtræde paa alle Omraader, og jeg vil gerne anse dette for et Uheld. Men Fejlen, der ligger bagved, er alligevel denne Trang til at lade nogle faa Mennesker sidde og bestemme det hele og købe paa Statens Vegne og give Ordre. Den ene Dag er det Karbid, og en anden Dag tvinger man Fabrikker til